

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Biura Projektów Gospodarki Wodno-Ściekowej
HYDROSAN Spółki z o.o.

przeciwko Gminie K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 lipca 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 marca 2011 r.,

- 1) oddała zażalenie;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z 14 marca 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pozwanej od wyroku tego Sądu z 16 listopada 2010 r. z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie mającej charakter gospodarczy (art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na postanowienie z 14 marca 2011 r. pozwana zarzuciła, że zapadło ono z naruszeniem art. 398² § 1 k.p.c. w zw. z art. 479¹ § 1 k.p.c. i art. 479² § 1 k.p.c., art. 2 i art. 4 ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz.U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.) oraz art. 7 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm., dalej jako: u.s.g.). Uzasadniając ten zarzut skarżąca wskazała, że umowa, której dotyczy spór, została zawarta w ramach wykonywania jej zadań własnych i nie stanowiła elementu działalności gospodarczej, która prowadzona może być jedynie na podstawie przepisów o gospodarce komunalnej. W konsekwencji, skarżąca wskazała, że nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 479² § 1 k.p.c., a sprawa nie ma charakteru gospodarczego w rozumieniu art. 479¹ § 1 k.p.c. Skarżąca powołała się także na zarządzenie Sądu Okręgowego, ogłoszone na rozprawie 15 kwietnia 2010 r., zgodnie z którym doszło do zmiany trybu rozpoznania sprawy z gospodarczego na zwykły. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Za dominujący w orzecznictwie Sądu Najwyższego uznać można pogląd, zgodnie z którym gmina, realizując zadania własne w rozumieniu art. 7 u.s.g. poprzez zawieranie odpłatnych umów, mających charakter czynności gospodarczych, jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 479² § 1 k.p.c., przy czym dla kwalifikacji tej działalności jako gospodarczej nie ma

znaczenia jej niezarobkowy charakter (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 13 stycznia 2006 r., III CZP 124/05, OSNC 2006, nr 12, poz. 201, a także w postanowieniach: z 19 października 1999 r., III CZ 112/99, OSNC 2000, nr 4, poz. 78; z 12 maja 2000 r., V CKN 48/00, niepubl.; z 23 listopada 2000 r., III CZ 112/00, niepubl.; z 22 sierpnia 2001 r., V CKN 756/00, niepubl.; z 7 sierpnia 2003 r., IV CZ 90/03, niepubl.).

Nie ulega wątpliwości, że umowa zawarta przez Gminę K. z powodową spółką mieściła w ramach zadań własnych gminy określonych w art. 7 ust. 1 pkt 3 u.s.g. Sama umowa została przy tym skonstruowana jak kontrakt zawarty w obrocie między przedsiębiorcami, noszący cechy czynności handlowej. Z tych powodów spór dotyczący tej umowy ocenić należy jako sprawę o charakterze gospodarczym.

Na przeszkodzie takiej kwalifikacji nie stoi ustawa z 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (tekst jedn.: Dz.U. z 2011 r. Nr 45, poz. 236, dalej jako: u.g.k.), która, jak stwierdza skarżąca, określa „formy i zakres” prowadzenia działalności gospodarczej przez gminę, w zakres których nie wchodzi jednak przedmiot spornej umowy. Analiza przepisów ustawy prowadzi do przeciwnego wniosku. Po pierwsze, zadania wyszczególnione w art. 7 ust. 1 pkt 3 u.s.g. zaliczają się bez wątpienia do objętych pojęciem gospodarki komunalnej „zadań o charakterze użyteczności publicznej, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych” (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 u.g.k.). Po drugie, art. 2 u.g.k., określający formy prowadzenia gospodarki komunalnej, zawiera jedynie wyliczenie o charakterze przykładowym (na co wskazuje użyte przez ustawodawcę wyrażenie „w szczególności”) i w żadnym wypadku nie można twierdzić, by katalog ten miał charakter zamknięty i wyczerpujący.

Należy też zauważyć, że wbrew twierdzeniom skarżącej, z akt sprawy nie wynika, by we wcześniejszym toku postępowania gospodarczy charakter sprawy został przez nią skutecznie zakwestionowany. W szczególności, protokół posiedzenia z 15 kwietnia 2010 r. (k. 223-228) nie zawiera żadnej wzmianki o wydaniu zarządzenia zmieniającego tryb rozpoznania sprawy. Co więcej, przepisy o postępowaniu gospodarczym były stosowane w sprawie także na

późniejszych jej etapach, o czym świadczy postanowienie Sądu Okręgowego z 14 września 2010 r. (k. 278).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. orzeczono jak na wstępie, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).